

Một Mùa Trăng

Bùi Kim Chi

Mỗi độ tuổi con người có những tính cách và ước mơ riêng. Tuổi sáu mươi, bảy mươi thường sống với hoài niệm và thích đi du lịch. Tôi cũng đang ở độ tuổi ấy - bảy mươi. Luôn sống với quá khứ. Rất thích đi du lịch. Đi một mình vào mùa trăng. Tôi thích thế.

Mười bốn tháng tám âm lịch tôi lên đường. Máy bay đáp xuống sân bay Phú Bài lúc 8g 15 phút. Với chiếc túi du lịch trên tay tôi gọi taxi đi thẳng lên Chùa Thiên Mụ - điểm đến đầu tiên. Cổng chùa hiện ra trước mắt tôi quen thuộc, thân thương vì tôi là đệ tử của chùa. Chuông chùa vọng lên từng hồi nhẹ nhàng, thanh thoát ám lòng du khách. Tiếng chim đầu đỏ trong vườn chùa tranh mỗi véo von nghe thật vui tai. Không gian đượm nét thơ với những chiếc đèn lồng Phố Cổ của một mùa trung thu rộn ràng tiếng cười vui con trẻ và nét hiền hòa tràn đầy yêu thương của mẹ cha. Cô Tâm làm công quả ở chùa vui mừng: "A Di Đà Phật. Năm nay cô lại về". "A Di Đà

Phật". Khoác vội chiếc áo tràng tôi lên điện lễ Phật. Tiếng chuông, mõ đều đều cuộn vào khói trầm hương nghi ngút làm cho tâm hồn tôi cảm thấy bình yên, thanh thản. Một không gian tĩnh lặng, êm đềm của chốn thiền môn. Tôi rời điện Phật ra bên ngoài. Ngài Di Lạc nở nụ cười hiền đang ban phát hồng ân cho đệ tử và du khách vãng cảnh chùa. Tiếng mõ lại tiếp tục nghe buồn buồn rồi nhỏ dần theo tiếng chuông ngân dài vang xa nhẹ nhàng đánh thức hồn người thoát vòng tục lụy. Tôi quyết định đêm nay ở lại chùa...

Trăng. Trăng mười bốn sáng, không tròn, không đẹp nhưng trông là lạ. Trăng như một thiếu nữ mới lớn thích làm dáng nhưng chưa biết cách làm sao cho mình xinh hơn. Thế nhưng ở đó, người ta vẫn bắt gặp được nét duyên kỳ lạ của tuổi dậy thì. Trăng mười bốn là thế. Không đẹp nhưng có duyên. Trăng duyên. Không đẹp vẫn quyến rũ. Ngồi trên bậc cấp cao nhất của chùa tôi nhìn xuống dòng Hương thơ mộng. Sông êm đềm, lặng lẽ. Trăng mờ màng, trăng làm dáng, trăng bông bênh trên mặt nước. Sông chuyển mình cùng trăng mời gọi khách, ngắm "sông trăng". Tôi đang ngắm sông trăng. Thật mà ảo. Bất cứ gì vừa ảo vừa thật đều đẹp. Ngước mắt nhìn trời. Trời đêm bao la dưới trăng khuya đưa hồn người vào cõi tịnh... Càng về khuya trăng càng sáng. Trăng phủ khắp người tôi màu trắng sáng ngà ngọc. Phủ mặt sông màu xanh lam sáng và đẹp của trời đêm. Trăng mê hoặc mây trắng vờn quanh trăng. Dưới trăng, trên bến sông, hai cây phượng già có tuổi như đang trẻ lại đầy sức sống. Ở đây tôi đã từng có một kỷ niệm đẹp thời cấp sách vào độ tuổi như trăng. Mùa hè năm ấy, chúng tôi- những cô học trò mười bốn đã thực hiện được một chuyến đò dọc trên sông Hương. Khởi hành từ bến sông nhà của bạn Nguyệt ở Gia Hội lên Chùa Thiên Mụ. Đò cập bến, chúng tôi tranh nhau ôm hai cây phượng đỏ rực hoa để chụp hình. Nét hồn nhiên, tươi vui không che dấu được vẻ làm dáng, làm điệu của tuổi bắt đầu lớn hiện lên gương mặt của từng người. Mỗi người một vẻ trông ngộ nghĩnh nhưng rất đáng yêu của tuổi mười bốn với nét duyên là lạ. Hoa phượng gắn với tuổi học trò thơ ngây, trong trắng. Có lẽ thế mà học trò rất thích hoa phượng. Hoa phượng báo hiệu một thời gian nghỉ dài ngày, một mùa thi, một mùa chia tay rộn ràng để thương với những cuốn lưu bút chuyền tay ...

Tôi đảo mắt nhìn quang cảnh Chùa. Đây là ngôi chùa cổ kính và đẹp nhất trong các chùa của Huế. Kiến trúc hài hòa, đẹp mắt, thu hút du khách. Dưới trăng chùa càng đẹp, lồng lộng giữa không gian mây nước nên thơ, hữu tình. Tháp Phước Duyên. Ngôi tháp với nhiều màu sắc thay đổi liên tục theo thời gian. Như đêm nay đây, dưới ánh trăng non tháp ngà mang màu áo vàng pha nâu thay cho màu gạch đỏ phủ rêu xanh, màu của thời gian. Bảy tầng tháp cao uy nghi giữa trời đêm bao la nhuộm vàng ánh trăng. Tháp thẳm lặng nghiêng mình bên dòng Hương thơ mộng trong nét thiền. Trăng mười bốn càng lên cao càng sáng và lộ nét duyên. Một chút lãng mạn đan xen giữa cảnh và vật. Tôi xúc động, lòng rưng rưng đứng dậy thu hết cảnh chùa vào tầm

mắt nhắm để rồi ngày mai phải chia tay. Mấy ai có được một đêm trăng đáng nhớ bên dòng Hương ở chùa Thiên Mụ?

Rằm tháng tám. 6g sáng tôi lễ Phật rồi rời chùa đến khách sạn Thành Nội bên hông Đại Nội. Suốt ngày tôi không đi đâu chỉ nằm đọc sách. "Mưa trên cây Sầu Đông" mấy chục năm qua vẫn còn thu hút tôi. Tôi mê nhân vật Đông Nghi của Nhã Ca ... 8g tối trăng đã lên cao. Trời đêm sáng rực ánh trăng rằm. Mặt trăng sáng, tròn, to, đẹp. Đẹp lắm. Mây trắng bay từng mảng quanh trăng, ve vuốt, tình tự. Một đêm trăng huyền diệu. Rời khách sạn, tôi thả bộ dọc đường thơ, con đường đẹp nhất của Thành Nội có hai hàng cây xanh xòe cánh thả hoa trắng bay đầy đường. Dưới trăng thu, hai hàng cây in bóng trên đường tha thướt, diệu kỳ. Bóng tôi lấp loáng lờng vào bóng cây xôn xao, rạo rực theo gió. Cảnh đẹp lãng mạn vô cùng. Cứ thế tôi đếm bước dưới trăng. Đêm Thành Nội yên ắng vắng vặc ánh trăng thu. Tôi dừng chân bên hồ sen trước Đại Nội. Đẹp quá ! Trăng chiếu sáng cả mặt hồ. Những cành sen cuối mùa còn lại vươn thẳng cành bỏ rơi tán lá, lá không buồn vẫn nhẩy múa điệu dàng theo trăng. Mây theo trăng xuống hồ ôm trọn vào lòng cả một vòm hoa lá lao xao giữa trời, mây, nước của chốn hoàng cung xưa. Tôi đưa mắt nhìn lầu Ngũ Phụng. Ánh trăng chiếu sáng lấp lánh dát bạc quanh lầu. Trăng thu dẫn hồn tôi đắm say về một đêm trăng thanh bình của hoàng cung mà tôi được đọc qua sách vở. Ở đó, một thời đã có những nàng cung nữ đắm hồn dưới trăng để mơ về chốn quê xa. Tôi bùi ngùi, xúc động. Trời lên cao vút, trên tầng mây bạc đong đưa vàng trăng sáng trong veo. Tôi nhìn trăng đắm đuối. Tiếng đàn tranh từ Nhạc Hoa Viên vọng lại với điệu Nam Ai vời vời đêm tạ từ. Trăng vươn mình len qua kẽ lá đồng lõa cùng hai hàng cây có ngọn giao nhau đang thăm thẳm thì trong gió. Con đường thơ bỗng tỏa sáng rực rỡ, tôi nghiêng mình mơn trớn bóng trăng rằm rồi giã từ đêm trăng Thành Nội với hương sen cuối mùa thoang thoảng cùng mối tình thơ thuở còn con gái ...

Mười sáu. Trăng rạng rỡ như một thiếu nữ đầy đặn nét hoa. Rời Thành Nội tôi về Vĩ Dạ. Ngang qua Đập Đá. Trăng nước lao xao. Trăng mười sáu đẹp, quyến rũ. Tôi thả hồn theo trăng lần trong không gian huyền hoặc của trời đêm Vĩ Dạ. Trăng diu tôi đi. Đi mãi. Trời cao lồng lộng, trăng theo trời lên cao. Mây trắng, mây khói hương cuộn cuộn quanh trăng. Trăng lộng lẫy, duyên dáng cùng mây đưa tôi đi. Trời thu mát mẻ. Trăng đưa tôi vào khu vườn xưa. Dấu tích thời gian vẫn còn như không thể xóa đi nét quyền quý, cao sang của chủ nhân, một họa sĩ tài hoa đầu thế kỷ 20 dòng họ Nguyễn Khoa. Dưới trăng, ngôi nhà màu hồng thật xinh và trang nhã, kiến trúc là lạ, mềm mại. Tự tay chủ nhân thiết kế. Nhà xây theo kiểu tây nhưng lại mang dáng vẻ Đông Phương nền nã, quý phái, sang trọng của khu vườn đầy hoa lá. Tôi như đang mơ "bóng xưa trở về"... Cả một vườn hoa lá làm dáng, nũng nịu dưới trăng thu. Cô bạn thời con gái của tôi - Nguyễn Khoa Diệu Huyền, cháu nội của chủ nhân mừng rỡ đón tôi. Hai đứa ngậm ngùi dưới trăng. Trăng mười sáu pha màu, pha sắc, chầm phá hài hòa nên cả hai như vẫn giữ lại được một chút duyên. Đằm thắm, dịu dàng. Theo trăng, tôi vào vườn mai. Mai xuân ra đi để lại lá vàng, lá xanh nao nao đợi chờ. Một màu vàng óng ả trăng trang điểm cho vườn mai. Huyền và tôi đếm bước, thả hồn bên những hàng mai buồn. Hoa trắng rộn ràng thêu trên áo. Một thời con gái trở về ... Bóng tôi và Huyền in đậm trên đất. Chung quanh hai đứa là những nhánh trăng rơi. Trời khuya, có lẽ khuya lắm. Trăng lặng yên buồn xa vắng như sẽ chia nỗi buồn sâu thẳm của hai đứa tôi. Nhìn trăng. Tôi khóc. Huyền khóc. Trăng xa dần ... xa dần chỉ gửi lại cho hai đứa tôi hai giọt sầu nhạt nhòa trên mắt. Trăng mười sáu với riêng tôi, đẹp lắm nhưng buồn ...

Từ giã Huế sau ba ngày rong ruổi cùng trăng ở Chùa Thiên Mụ, cổng Hoàng Cung, vườn xưa Thôn Vĩ với dấu xưa băng khuôn ghé về. Hạnh phúc lẫn bàng hoàng. Theo trăng, tôi cảm nhận được nét lãng mạn riêng của tâm hồn - mê trăng và yêu Huế say đắm. Huế của những ngày tháng tôi thả gót ngọc thướt tha đêm huyền diệu để mơ về một khoảng trời riêng của thời con gái mộng mị, đáng yêu.

Bùi Kim Chi